

מסורת הש"ס

א (פרה פיי' נמ"א, צ מוספ' פרה (פ"ט) [פיי' ה"גן] ע"ש א ע"י רש"ק, ד) [נעלל פ. יומא ד. מדה ט.]. ע' ירושי יומא פ"ה ה"ד, (ט) ת"כ צו פרק ב פ"ו ה"א, (ו) ת"כ שם פ"ו ה"ד, (ז) [נקמן טה; לו; לו]. ת"כ שם, (ח) [נעלל לח:]; (ט) ת"כ שם פ"ו ה"ה, (י) ת"כ שם ה"ד, (כ) [נעלל לח: מעילה ה.], (ל) [ובחגיגה כג. ד"ה מת וכו' כתבו דהיינו דווקא בשאר טומאות ק"ן בטומאת מת נפסלין].

הגהות הב"ח

א (א) רש"י ד"ה ואמר רבה דה"א טע ד"ה אלא וכו' כשעבדין וכו' בצברה הס"ד ואח"כ מ"ה העבדת כלי של מי חטאת הס"ד ואח"כ מ"ה חוץ וכו' לזין הסתכל הס"ד ואח"כ מ"ה ונטל את הגזין וכו' חטאת הס"ד ואח"כ מ"ה הסביחו על פי וכו' למעלה הס"ד ואח"כ מ"ה ואחזיקה:

גליון הש"ס

[נמ] דתניא ר' אלעזר אומר מי חטאת וכו' שהרי מ"ה טעון עליה. ע"י יצמות דף טז ע"ב [במס' ד"ה ערל וס"ן].

שינויי נוסחאות

א (א) ש"מ קסבר (ש"ח). וכו' כרש"י: [ב] עליה וטורחיה (ש"ח): [ג] חטאת ושרץ בתנור ליכא תנשיות דשרה (תהרי"ב). וכל הפרק שם מיידי בתנור שאני אלא טמא לתחלת (ת"ש וס"ח): [ד] על גבי כלי טמא או על כלי (יב"ש): [ה] ז"ל יוצא (ש"ח) וכו"מ כרש"י: [ו] דבין (ש"ח): [ז] ז"ל ומצרפין (ש"ח). וכו' כרש"י ד"ו: [ח] ז"ל ר' יעקב כמו דלחא בתוספתא וכו' כרש"י (יב"ש): [ט] ז"ל יוצא (ש"ח) וכו"מ על הרמב"ם פ"ח ממעשר"ה ה"ג ועי': [י] ז"ל טנף וחדא להובא דלא היתה לו שעת הכושר (ש"ח). וכו' בכל כתיבי (דק"ס): [יא] בפריי"ד הפסיקא אין טעון כיבוס אלא הדם שנתקבל בכלי. וע' ש"י בע"ב ד"ה הא ומד"ה מה: [ב] ז"ל בנטמא (ש"ח): [ג] כיבוס בזה אחר זה דה"ל (יב"ש וצ"ח): [ד] ז"ל בנטמא (שסכ"ב): [ה] ז"ל וטהורה וכו' (ש"ח) וכלא חזת ב: [ו] ז"ל אידין (בבב"א): [ז] דבור זה שייך לעיל קודם הדבור שלפניו (תהרי"ב ושי"ח): [ח] ובדמותרין (כתהרי"ב ושי"ח): [ט] ז"א בטומאה שבאורחא שעה (גליון): [כ] ז"ל סלקא דרבי (יב"ש): [כא] מכלן עד סוף ד"ה בראוי ליכא כרש"י: [כב] וסומן למחקה בש"מ:

דם חטאת

פרק אחד עשר ובהים

צג.

י א מיי' פ"ח מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ט: **יא** ב מיי' פ"ח מהלכות פרה אלומה הלכה ג: **יב** גד מיי' פ"ד שם הל"ה: **יג** ה מיי' פרק ח מהלכות מעה"ק הלכה ג: **יד** ו מיי' שם הלכה ו: **יז** ב מיי' שם הלכה (ד) [ו]:

תורה אור השלם

- כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדיקה על הבגד אשר יזה עליה חבבס במקום קדש: ויקרא ו, כ
- כל זכר בביתיה יאכל אתה קדש קדשים הוא: ויקרא ו, כב
- כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדיקה על הבגד אשר יזה עליה חבבס במקום קדש: ויקרא ו, כ

מוסף רש"י

מתני'. מן הקרין. משנגע בקרן המונח יתנו על הבגד ומן היסוד. משנפסטי שריים ליסוד יתנו מן היסוד לבגד (דע"ל לוח): אשר יזה פורט לזה שכבר הודה. כלומר אשר יזה מדם העומד לאותו. דעדיין לא נעשית מנות, ההוא הוא כשנינו ממנו על הבגד קודם וזיקה לו בשעת וזיקה טעון כיבוס, ולא שכבר הוזה, ללחור האזה אין המותר טעון כיבוס דלמחר שנתק בין וזקו כשר בין וזקו פסול אילו טעון כיבוס (משניות ה):

שיטה מקובצת

ונבטל אלו חלקין וכו'. בשל מי חטאת איורי. דבשאר טהרות ליכא מילן דמתמיר לאחשויה כמנות. ומינה ומילן נפקא מינה אם טממא הלז ר' אלעזר ס"ל דמי חטאת שנטמאו מטהרין ובעיטת ר"ע רבו אמרי. ולפי מילין הסוף שתרטו על קוסא דכדות מת כספיה דהתם קודם קדוש והכל לאחר קדוש, אין קשה זה כלום, דר"ש נמי דשטמא קודם קדוש (הורפ"ג דל. ב"ש): רש"י ד"ה רבי אלעזר סבר דבין בל. דהא דרבה ליתיה משום דאבי תלמידיו הוה וכו'. י"ב ושם משום דבאש מוקין לה בשמי חטאת וכמ"ד האזה לריכה שיעור ולדויה ודאי הויא טומאה קדומה, משי"ה קאמר כרבה דמוקין לה במדא האזה ולא משום כדדיה דס"ל כמות דמי והויא לה טומאה קדומה אלא כדמתק אבי דכ"ע לא כמות דמי (הורפ"ג דל. ב"ש): תרו"ח מי בשאת וא"ת בל. י"ב הרי"ם ז"ל מוקד דטומאת מת שאני דהואיל וכל ליטטר מטומאת מת לזין להיות טהור ממנה, והכל מיידי בשאר טומאות ע"כ. וכן תרלו בתוספות במס' מנינה דף כב ע"א (ד"ה מתן) (יב"ש): ד"ה יתנו בל' מיישא לא שבעין בל. י"ב ח"ל הרי"ם ז"ל וא"ת מירשא שמעת לה דקבלו פסולין דהאי נמי מתקבל כפסול שלם מתקבל ככלי. וי"ל דליטריך משום דפסול והאחזי כלין כלחת ומי"מ לא מילי למשפט מינה בעיין לעיל דשאני התם דמתקבל כהכשר (יב"ש):

בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא ניתו על בגד טמא *מהו אמר רב הונא בריה דרב יהושע מוקמיבעיא ליה הכי ש"מ א היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ה"מ בזה אחר זה אבל בבת אחת לא או דלמא לא שגא א"ל פלוגתא דר"א ורבנן אליבא דרבה וכדקא מתריץ אביי *דתניא ר' אלעזר אומר מי חטאת שנשטמא מטהרין שהרי ב"דה מוזין עליה ב ואמר רבה ר"א בשיטת ר"ע רבו אמרה דאמר העברת כלי על גבי מקום טמא כמונה דמי דתנן^[כ] היה עומד חוץ לתנור ושרץ בתנור ג והושיט ידו לחלוץ ונטל את הלגין והעבירו ע"פ תנור ר"ע מטמא וחכמים י מטהרין ובהא פליגי דר' עקיבא סבר כמונה דמי ורבנן סברי לאו כמונה דמי ואיתיביה אביי מודה^[כ] רבי עקיבא בהזאה שהעבירה על ד כלל חרס טמא על גבי משכב ומושב טמא שהיא י מטהרה שאין לך דבר שמשטמא למעלה כלמטה אלא כזית מן המת ושאר כל המאהילין לאיתווי אבן המנוגעת אלא אמר אביי דכ"ע לאו כמונה דמי והכא בהא קמיפלגי דרבי עקיבא סבר גזרינן שמא ינוח^[ח] ורבנן סברי לא גזרינן ומודה רבי עקיבא בהזאה כיון ו דנפק נפק ורבי אלעזר ורבנן במאי קמיפלגי אמר אביי בדנין טומאה קדומה מטומאה שבאותה שעה קמיפלגי מ"ם דנין ומ"ם אין דנין ^ארבא אמר דכ"ע אין דנין והכא בהא קמיפלגי דר"א סבר ^בהואה צריכה שיעור ומצטרפין ו להזאות ורבנן סברי הזאה אין צריכה שיעור: חטאת פסולה כו': ת"ר ^המדמה מדם כשירה ולא מדם פסולה ר"ע^[ח] אומר היתה לה שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס לא היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ור"ש אומר האדר^[ט] זה ואחד זה אין דמה טעון כיבוס מאי טעמא דרבי שמעון כתיב² אותה וכתוב מדמה חד להכיבא דהיתה לו שעת הכושר^ו ורבי עקיבא^ח אותה פרט לתרומה ור"ש למעמיה דאמר ^יקדשים קלים אין טעונין מריקה ושמיעה וכ"ש תרומה: **ב****ר****ת****נ****י'**^[כ] יביתו מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבוס מן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבוס ^טנשפך על הרצפה ואספו אין טעון כיבוס יאין טעון כיבוס אלא דם שנתקבל בכלי וראוי להזאה: **ג****ב'**^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס ת"ל³ אשר יזה לא אמרתי לך אלא בראוי להזאה תניא איך יכול ניתו מן הקרן ומן היסוד יהא טעון כיבוס ת"ל³ אשר יזה ^בפרט לזה שכבר הוזה: נשפך ^א על הרצפה כו':

עין משפט

ניטו על בגד טמא. ונטמא כנגיעתו בו מי היו דם פסול כאליו נטמא קודם לכן ולא צעי כיבוס או דלמא כיון דבעידנא דנפל עליה אכתי כשר הוה והוי פסול דם וטעינת כיבוס לבגד כלין כאלחד כדמפרש ואילל לה רב הונא כריה דרב יהושע: **מדקא מיבעי ליה הכי.** מכלל דפשיטא ליה נטמא ב: קודם לכן דלא צעי כיבוס ואע"ג דהיתה לו שעת הכושר: ש"מ קסבר כו'. ומיהו היכא דפסול דם וטבילת בגד כלין כאלחד מיבעי ליה הכי מי אמרינן ה"מ דפסולה אין דמה טעון כיבוס ב: **בזה אחר זה.** שנפסל ואח"כ ניטו: **וכדקא מפרץ אביי.** למילתיה **מי חטאת שנשטמא מטהרין.** וא"ת א"כ למה גזרו שלא יעביר אדם מי חטאת ואסר חטאת צהר וצספניה כמעשה שהיה כדליתא ציצנות פרק האשה שלום (דף קסח: ובחגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש והכל לאחר קידוש א: **ט** ניתו מן הצואר ע"י הבגד אין טעון כיבוס. מירשא לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דצבת אחת:

^[כ] היה עומד חוץ לתנור ושרץ בתנור ג

^[ח] ורבנן סברי לאו כמונה דמי

^[כ] יביתו מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבוס

² אותה וכתוב מדמה חד להכיבא דהיתה לו שעת הכושר

³ אשר יזה לא אמרתי לך אלא בראוי להזאה תניא איך יכול ניתו מן הקרן ומן היסוד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס

^א ת"ר יכול ניתו מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס